

REVISTA NOASTRA

PUBLICATIUNEA SOCIETĂȚII LITERARE

Ă ELEVILOR LICEULUI „UNIREA”

Sub conducerea D-lui Profesor D-r C. Chifu

1898

SUMAR

- M. G. Arifeanu — Anul ce-a apus.
V. V. Pella — Gioconda.
Gh. Vlădescu — Pilde.
A. B. Leonfescu — Afară e iarnă (versuri)
Ch. Ladunca — Lucreția Borgia (traducere)
D. Radulescu — Impacarea româno-maghiară.
C. Ch. Filipescu — Teatrale.
G. A. — Recenzii, Revista Revistelor.
Delamuncel — O serbare măreață.
Probleme rezolvate : 2, 3, 4, 7, 9, 14, 20.
Probleme propuse : 13, 35—50.
* * * Dela redacție.

ANUL II, No. 5.

15 Ianuarie 1914.

Prețul 30 bani.

M. MOHIL

Delegații noștri autorizați cu desfacerea revistei sunt:

D-ra Didina Burada cl. VII școala ortodoxa de fete Iași.
V. V. Pella cl. VII Liceul Internat str. Anastase Panu, 20 Iași.
Aurel Popovici cl. VIII R. Liceul «Petru-Rareș» P.-Neamț.
Em. Grigoriu cl. VII-a Liceul Național Iași.
Grigore A. Trifescu cl. IV Gimn. «Al. Ghica» Alexandria.
N. T. Bâzu cl. III-a gimnaziu «V. Boerescu» R.-Sărat
Mihalache Atanase cl. IV-a gimnaziul din Caracal
Cherielescu C-tin cl. III-a
R. C. Vitan cl. V-a M. str. Calomfirescu 113 T.-Severin.
Gh. Nicodinescu cl. VI lic. „Petru și Pavel” Ploești.
Aristotel Gheorghescu lic. „A. Bașotă” Pomârla.
C. C. Nicolau, Internatul lic. „Princ. Carol” Tulcea.
Oct. Ștefănescu cl. VI R. lic. Internat Iași.
Const. N. Chifu cl. VII M. Lic. Carol I Craiova.
M. G. Arifeanu cl. VI Lic. Militar. Iași
Gh. Vlădescu cl. VII M. Lic. Codreanu Bârlad.
Mircea Ștefănescu Lic. Lazăr str. Batiște 18 București.
N. Pădureanu cl. V gimnaziul militar din Craiova.

Manuscrisele și orice alte cereri de informațiuni precum și conturile delegaților etc., se vor trimite pe adresa elevului G. Alexan. str. Sp. Județian 32. Focșani.

Cererile de abonament prin mandat poștal se vor trimite pe adresa D-lui P. G. Rarincescu. Calea Cuza-Vodă 78 Focșani

Chestiunile propuse din chimie, fizică și matematică, precum și soluțiile lor să se trimeată pe adresa D-lui profesor Savel Rachtivanu la liceul din Focșani.

„Revista Noastră” apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

Abonamentul pe un an 4 lei
„ pe 1/2 an 2 lei 50
Un număr 20 bani.

Persoanele care primesc două numere consecutive se consideră ca abonate.

Manuscrisele nu se înapoiaza.

Anul ce-a apus . . .

În umbra morții a apus 1913. A fost triumful ei. De la o extremitate la alta a Peninsulei balcanice, moartea a însemnat un lung șir de cadavre, cari cernesc în zăbranic negru, anul orgiei sângeroase. Munții de fier și oțel, s'au prefăcut în arme ucigătoare. Acei cari voiau pacea, vorbeau într'un pustiu, unde rolul mare l'a jucat bubuitul tunului și zăngănitul săbiilor.

* * *

Din toate părțile au năvălit peste Turcii din Europa armatele celor patru state balcanice, cu o sete ascunsă de cucerire sub titlul de liberatori. Pustiul s'a întins pretutindeni. Mormane de cadavre s'au ridicat zi cu zi. Dansul grozav al morții, a ținut până la ivirea holerei. Ceea ce n'a putut face mândra Europă a făcut ea, cu ironia ei batjocoritoare. Dar prea târziu. Nu mai era bucată de pământ care să nu fi fost amestecată cu sânge omenesc. Cei care nu fuseseră izbiți de gloanțe și șrapnele trebuiau acum să înfrunte acest grozav dușman.

* * *

Când cei patru tovarăși s'au adunat să împartă câștigul s'au luat la ceartă.

Dansul sinistru al morții s'a întins iarăși peste Peninsula balcanică. Acum era cu atât mai grozav, cu cât era un războiu între frați. Și cine știe cât ar fi continuat, dacă armata română, cu un mare avânt, n'ar fi trecut Dunărea.

Anul 1913 este un an de glorie pentru noi. Din el am eșit cu fruntea încununată de lauri. A trecut, dar amintirea lui va rămâne neștearsă în inimițele noastre, căci în timpul lui s'a dat pe față forța neamului nostru.

* * *

Ce ne va aduce anul 1914? Cine ar îndrăzni să spună că după un an așa de sângeros, va urma liniștea dorită?

Prea este roșie și plină de foc priveliștea anului apus, ca să nu se îngrozească chiar el, anul ce vine, de a nu cădea în înfrigurarea războinică a anului 1913.

M. GH. ARIFEANU

Cl. VI M.

Liceul Militar. Iași

GIOCONDA....

Sânt un fericit.

Am avut ocaziunea să privesc Gioconda înainte de călătoria sa aventuroasă.

Da... mi-o amintesc.

Un zâmbet ! Atâta mi s'a întipărit.

Altceva nimic.

Coloritul - frumusețea ei—perspectiva—, în sfârșit tot ceia ce se cere unei picturi —, trec ca elemente neînsemnate față de zâmbetul acela, care dă viața tabloului, care-i ridică valoarea.

Un zâmbet ! de a cărui pierdere plânge un întreg popor, a cărui regăsire dă naștere la adevărate sărbători naționale !....

Toată mișcarea produsă de răpirea Giocondei, toate panegiricile scrise de jurnalele franceze, în sfârșit toate bănuelile care de care mai fantastice, m'au făcut să-mi reconstituiesc în minte acest tablou pe care-l priveam cu atâta sfințenie mai acum câțiva ani

Este drept că bogaților li se par cam curioase și chiar caraghioase aceste mișcări, acest doliu pe care-l purtă poporul francez.

Dar totuși... când ai putut privi Gioconda... când poți avea imaginea ei după însuși tabloul original, începi să înțelegi aceste regrete

Mă revăd în muzeul Louvre, când după privirea „*Venerii de la Milo*“ fala antichității, mă sui să privesc „*Gioconda*“... mândria renașterii !

O priveam... îmi plăcea ceva .. dar drept să spun... nu știu nici eu ce avea așa de fermecător.

Poseda splendoarea formelor, dar frumusețea ei nu era la înălțime. Coloritul și perspectiva sunt mult mai inferioare aceluia ce le-am văzut într'un tablou datorit tot lui Leonardo da Vinci «*Cina cea de taină*».

Trebue să mă întorc la ceia ce mi atrăsese privirile, la ceia ce mi produsese o comoțiune în *eul* meu.

Zâmbetul !

Este așa greu de definit, așa te rătăcește când vrei să cauți ce stări sufletești oglindește acest zâmbet, încât, ca un desamăgit, ce-și vede munca prea grea, cu prea puține speranțe de răușită, trebue să mă reîntorc și să privesc zâmbetul fără ca să-l pot caracteriza, fără ca măcar să pot spune ceia ce-ar putea să reprezinte.

Lui Leonardo da Vinci, i-a fost ușor să facă acest tablou.

Înainte de a fi pictor, trebue să fi fost un foarte bun actor, înainte de a fi fost actor sufletul său de sigur că a rivalizat cu acela al unui filozof.

Zic filozof, căci numai un filozof putea prinde acest zâmbet și numai cu puterile sale psihologice ar fi putut ști ce stări sufletești oglindește.

Acest zâmbet este efemer, instantaneu să zic mai bine.

Acela care l'a prins trebuia să aibă un simț de reproducere pe care numai un comediant îl poate posedă.

Filozoful a prins zâmbetul și l'a înțeles, comediantul și-a pus toate eforturile sale, ca modelul să poată reprezintă cât mai bine zâmbetul descoperit de filozof, iar pictorul în acest tablou n'are alt merit decât că a redat pe pânză modelul său întocmai cum îl avea în față.

Ca să judecăm acest zâmbet pe care toți îl înțelegem, dar cu greu poate fi definit, nu trebuie să căutăm actorul sau pictorul din Leonardo da Vinci, ci filosoful.

Dacă nu ești datat spre cercetări psihologice, nu poți simți nici un farmec în zâmbetul Giocondei.

Cei ce caută să prindă cât mai bine legătura dintre vibrațiunile sufletului și mimicile figurii, aceia care au studiat aceste legături asupra lor înșile, cred că pot înțelege și nu pierd ci câștigă, dacă s'ar avânta pe calea cercetărilor în ceia ce privește zâmbetul Giocondei. Totul la Gioconda mi se pare natural, chiar și acel zâmbet pe care nimeni după Leonardo da Vinci nu l'a mai putut redă cu atâta măiestrie, pe care puțini l'au putut reproduce asupra figurii lor, dar *EL* a fost unicul care l'a putut descoperi...

Sufletul omenesc are atâtea înfățișări, sub atâtea culori se manifestă, încât poate fi asemănat cu o prismă de cristal ale cărei muchi resfrâng razele, dând acea complexitate de culori

Vedem cât sunt de multe, le știm aproximativ pe toate, dar nu le putem limita.

Așa sunt stările sufletești.

Sunt unele așa de complexe, a căror legătură cu mimicile figurii sunt atât de curioase, încât acela care a încercat să le limiteze a fost un adânc cercetător al sufletului omenesc.

Culorile curcubeului se pot distinge dar nici odată nu pot fi despărțite căci există în totdeauna o culoare mijlocitoare care face din această încercare o imposibilitate.

Tot așa-i și cu sufletul nostru.

Sunt atâtea stări intermediare între acele simple, încât ca să poți caracteriza una din aceste stări intermediare trebuie să ai o mare putere de obiectivitate în cercetare.

V. V. PELLA

Puterea de obiectivitate puțini o au.

Aproape toți suntem predispuși spre poezie și în tot ce facem chiar în tot ce sperăm să facem, punem și o parte din sufletul nostru prin care cercetările noastre iau o înfățișare de subiectivism.

Acest subiectivism este în dauna studiilor mai profunde.

Ca să poți fi capabil de asemenea cercetări, trebuie să te ridici deasupra acelor stări ce-ți pune partea ta sentimentală în acțiune.

Ai nevoie de vederi și judecata omului de știință.

Leonardo da Vinci s'a ridicat cu cercetările sale la înălțimea de unde sufletul omenesc se înfățișează ca orișice obiect palpabil.

A prins starea sufletească ce-o căuta și-a reprodus-o în sufletul său.

Acum rămâne cum putea s'o materializeze, adică prin ce mijloace putea să ne-o arate și nouă care nu ne-am putut ridica până la acele înălțimi.

Avea două căi.

Cea mai ușoară este aceasta pe care cu multă măiestrie o urmează scriitorii psihologi astăzi, adică prin **scris** să caute să lămurească și să înfățișeze sufletul și manifestările lui

Pentru acești scriitori trebuiesc însă și anumiți cititori care să-și poată reconstitui în minte și în suflet, stările sufletești ce citesc.

Leonardo da Vinci a urmat o cale mult mai grea pentru el, dar mai ușoară pentru ceilanți de înțeles.

„*Tabloul psihologic*“.

În loc de a lămuri descoperirea sa prin scris, a căutat s'o redea celorlanți întocmai cum a observat-o.

A statornicit acel zâmbet, atât de efemer, pe care noi cu simțirile noastre atât de puțin rafinate nu'l puteam nici odată descoperi.

Deci, astăzi, ori și cine ar fi predispus spre cercetări psihologice, poate să înțeleagă ce spune acest tablou.

Nu-i rămâne decât ceva enigmatic în ceia ce privește starea sufletească oglindită de acest zâmbet.

În pictură putem distinge trei genuri,*) sau trei direcții deosebite în care se avântă maeștri.

1) Acei cari caută să redea cât mai bine obiectul ca exterior.

2) Acei care iau obiectul real și'l înfrumusețează cu fantazia lor, dând picturi ideale.

3) Aceia care caută să rede în tablourile lor, o stare sufletească.

Aceștia din urmă îi numi *pictorii psihologia*, Leonardo da Vinci este un pictor psiholog.

Zâmbetul Giocondei oglindește o stare sufletească ce'mi pare din ce în ce mai lămurită.

Ce elemente hotărâte se găsesc în zâmbetul Giocondei?

Bunătate? răutate? mulțumire? durere?

Este oare drept ceia ce se spune: „*În zâmbetul Giocondei se oglindește cerul Florenții*“?

Nu.

*) Nu aceasta este adevărata împărțire ce se face în pictură, dar în cazul de față poate servi pentru caracterizarea Giocondei.

Cerul senin al Florenței nu se poate oglindi într'un zâmbet care de la prima privire poate fi constatat ca fiind lipsit de acea naivitate pe baza căreia puțini cunoaște sinceritatea și seninătatea unei persoane.

Un zâmbet al unui suflet senin, este foarte ușor de caracterizat, căci n'are în el acele elemente străine pe care le găsim în zâmbetul Giocondei.

Surâsul ei este o complexitate în care cu puțin simț de observațiune putem distinge: o mulțumire răutăcioasă în care strălucește flacăra răzbunării, plăcerea femeii care se simte iubită, disprețul ce'l are pentru toți, conștiința valorii sale și pe lângă toate acestea o nepăsare care te înghiață.

Aceste fragmente de stări hotărâte sunt unite de un val de falșitate care dă acel **tot** atât de complex, făcând aproape cu neputință despărțirea zâmbetului în elementele sale constitutive.

Sunt mai senine chipurile lui Crist ¹⁾ a lui Juda ²⁾ sau Dalila ³⁾, care reprezintă o stare sufletească bine hotărâtă.

Gioconda este omenesc cu toată varietatea manifestărilor lui.

În zâmbetul ei fiecare găsim ceva asemănător cu sufletul nostru, o scântee pentru ori și cine ca să poată pătrunde prin tainele trecutului și recunoaște geniul lui Leonardo de Vinci.

Sufletul omenesc este acelaș, iar secolele n'au făcut decât să-i diferențieze manifestările.

Gioconda este materializarea a tot ce este mai imaterial: sufletul.

Sufletul omenesc cu tot complexul lui, într'un portret!

Câtă filozofie, câtă artă?

Și acum, când trenul ce readuce pe Gioconda la Paris, este primit în gările prin care trece, cu decoruri și delegațiuni, să nu ne mirăm.

Noi, care slăvim ființe care poate nu sânt la înălțimea sentimentelor noastre, trebuie să privim cu respect acele mișcări care slăvesc Gioconda, care slăvesc, o probă palpabilă, a tot ce este mai greu de priceput și judecat, sufletul nostru!

Paris. Aprilie 1910
Iași. Ianuarie 1914

VESPASIAN V. PELLA, Cl. VII M.
liceul Internat

1). 2). Crist și Juda din tabloul de la Milan a lui Leonardo da Vinci „Cina cea de taină“.

3). Triumful Dalilei, tablou ce se află la Frankfurt, de Rembrandt.

PILDE...

Cu ce înflăcărare și căldură vom vorbi de acum noi, Românii, despre fericita noastră campanie din 1913!

Cu cât ne depărtăm mai mult de această memorabilă dată, cu atât vedem mai lămurit însemnătatea acestui eveniment și urmările norocoase ce le are, asupra întregii noastre vieți naționale. Orizonturi noi ni se deschid. Literatura își va lua partea ei, viața socială își va vedea noul drum, cea politică nu-l va putea nesocoti, iar noi tinerii vom avea o frumoasă pildă. Așa e cu războaiele. Ele mai totdeauna fac epocă. Ne dau o nouă conduită, ne deschid ochii asupra lipsurilor și ne îndeamnă mai stăruitor spre o muncă bine cuvântată, în ogoarele mănoase, dar înțelenite ale națiunii.

O pildă, frumoasă pildă, ne dă Italia.

După războiul tripolitan, care i-a arătat în ce constă adevărata tărie a unei națiuni, o mulțime de însemnate reforme au venit la rând. Mai zilele trecute ziarul nemțesc „Leipziger Neueste Nachrichten“ aduce vestea unei reforme, ce vrea s'o facă d-l Credaro, Ministrul Cultelor și Instrucțiunii publice din Italia, cu privire la spiritul școlii secundare italiene, intitulată „Naționalismul practic în școală“.

E o reformă ce tinde a aduce un spirit nou, național, care să stăpânească întreaga manifestare a vieții școlare de mâine,

Italia va fi socotită drept centru a întregii lumi, iar școlarul va căpăta cele mai exacte cunoștințe despre toată Italia, „în marginile sale naturale“. Celelalte țări vor fi cunoscute, mai ales după raporturile lor culturale, politice sau economice, cu Italia. Cursurile speciale despre coloniile italiene, lecțiile de istorie națională comparată, de limbă și literatură italiană, vor avea cea mai mare însemnătate, urmându-le apoi limbile moderne.

Această direcție a învățământului, bazată pe o adâncă cunoaștere a istoriei, geografiei și limbei țării, va trezi încă din vreme în sufletele tinere, acea conștiință națională, ce condiționează viața unui neam.

Tânărul se va simți o forță, viața lui va valora cât viața neamului, iar idealul său cultural și național, bine lămurit în mintea lui, nu-i vor îngădui o clipă a se socoti un desnoștenit al soartei, nu-l vor face un desnădăjduit, un egoist sau materialist. Câțiva ani numai și o astfel de școală va face din tinerimea italiană un model. Dar oare la noi, nu ar fi nevoie de o astfel de școală? Suntem oare prea înflăcărați naționaliști, ca să se caute a ne tempera sau lăsa așa? N'avem frați pe care nu-i cunoaștem cum ar trebui? N'avem un ideal cultural și național, pe care nu toți din noi și-l au lămurit? N'avem atâtea cunoștințe în capul nostru, încât ar putea, puse fiind în serviciul unui ideal, să aducă adevărate foloase neamului acesta? Avem nevoie de un astfel de învățământ și noi toți, câți visăm—visăm așa de real și dumnezeesc—O Românie unitară,

a întregii națiuni, cu granițele ei naturale, îl dorim. Și iată ce zice cu drept cuvânt d-l Cusin, cu privire la această chestie : „ Coborâți în lecțiile predate tot focul unui apostolat conștient și sincer, aprinde-ți în inimile tinere dragoste de țară, limbă și tradiții; treziți în școlar, nu speranța unor vremi de răsfățare și bielșug, ci a celor de îndeplinire a unor grele datorii ; faceți-l să cunoască lumea ; insuflați-i dorinți pentru un ideal mândru, deschideți-i căile care duc spre definitiva conturare a caracterelor și oțelirea voinței către muncă. și veți fi făcut aproape tot ce se cere. O epocă de adâncă prefacere socială trebuie să urmeze și la noi după atâtea sbuciumări. Ea va privi în primul rând școala. Mai mult : ea va trebui să se desăvârșească prin școală. Pentru aceasta trebuie însă elemente de conducere bine pregătite, caractere distinse. Universitățile sunt chemate să le deie, predând știința românească, desăvârșind sufletul viitorului dascăl în spiritul vremii, care e pretutindeni : cel național.

Căci să nu se uite : „Naționalitatea e puterea creatoare a culturii umane, cultura umană, puterea creatoare a naționalităților“.

Să așteptăm dar cu drag să vedem și la noi ceea ce sora noastră, întru latinitate dă ca pildă.

G. Vlădescu

Cl. VII „liceul Codreanu” Bărlad.

AFARA E IARNA....

*Afară e iarnă... Și'n casă-i pustiu
La geamuri îmi cântă vântul pribeag
Și ceasu-mi arată că timpul-i târziu,
E timpul de pace-a somnului drag.*

*Și'n casă e cald. Și gând mă frământă,
Iar vechile-amintiri mă 'npresoară
Și 'n sufletul meu parcă cuvântă.
Le simt tot mai mult greaua povară .*

*Și 'mi pare că-i toamnă. Pe-aleele reci
Mai trece cu grabă doar vântul ;
Trudit călător și pribeag pentru veci
Iși spune pretutindeni cuvântul...*

*Și frunzele moarte pe jos risipite.
Îmi par că's iluziile mele,
Că's visele toate neîmplinite
Căzute din sborul către stele.*

*Afară e iarnă... Și'n casă-i pustiu
La geamuri îmi cântă vântul pribeag
Și ceasu-mi arată că timpul-i târziu
E timpul de pace a somnului drag.*

Lucreția Borgia

— Victor Hugo —

Scena IV-a

Genaro, Dona Lucreția.

Dona Lucreția

Terasa aceasta e întunecoasă și pustie; aci îmi pot scoate masca; vreau să-mi vezi fața, Genaro. (își scoate masca)

Genaro

Sunteți foarte frumoasă!

Dona Lucreția

Privește-mă bine, Genaro și spune-mi: nu-ți fac groază?

Genaro

Să-mi faceți groază? Dece? Din contra, simt în adâncul sufletului meu ceva care mă atrage spre D-vs.

Dona Lucreția

Așa dar crezi că m'ai putea iubi, Genaro?

Genaro

Dece nu? Totuși doamnă, vă spun sincer: va fi totdeauna o femeie pe care o voi iubi mai mult ca pe dumneavoastră.

Dona Lucreția, surâzând

Stiu, pe Fiametta.

Genaro

Nu.

Dona Lucreția

Pe cine dar?

Genaro

Pe mama mea.

Dona Lucreția

Mama ta, mama ta! O, Genaro! Iubești mult pe mama ta, nu-i așa?

Genaro

Și totuși n'am văzut-o niciodată. Vă pare lucru foarte ciudat, nu-i așa? Uite, nu știu dece, sunt pornit să mă destăinuesc D-vs; vă voi spune o taină pe care n'am spus-o încă nimănui, nici chiar lui Mafio Orsini, tovarășul meu de arme. E ciudat să te spovedești celui dintâi venit, dar dumnea-

voastră îmi păreți a nu fi cea dintâi venită. Eu sunt un căpitan care nu-și cunoaște familia. Am fost crescut în Calabria de un pescar al cărui fiu credeam că sânt. Când împlinii 16 ani pescarul îmi spuse că el nu-mi eră tată. După puțin veni un senior care mă întări cavalier și plecă fără să-și ridice marginea chivărei. Apoi iar după puțin un om îmbrăcat în negru îmi aduse o scrisoare. O deschisei. Îmi scria mama, mama pe care n'o cunoșteam, pe care o credeam bună, blândă, iubitoare, frumoasă ca D-vs. mama pe care o adoram cu toată puterea sufletului meu. Scrisoarea aceea neis-călită îmi arătă că sunt nobil, de neam mare și că mama era foarte nenorocită. Biata mamă!

Dona Lucreția

Bunule Genaro!

Genaro

Din ziua aceea m'am făcut aventurier, pentru că fiind ceva prin naștere am voit de asemenea să fiu ceva prin spada mea. Am umblat prin toată Italia. Dar la fiecare zintăiu, oriunde ași fi, văd totdeauna venind pe acelaș trimis. Îmi înmânează o scrisoare dela mama, ia răspunsul și pleacă; și nu-mi spune nimic, nu-i s un nimic pentru că e surd și mut.

Dona Lucreția

Așadar nu știi nimic despre familia ta?

Genaro

Știu că am o mamă, că e nenorocită și că mi-ași da viața în lumea asta pentru a o vedea plângând, mi-aș da viața în lumea cealaltă pentru a o vedea surzând. Iată totul.

Dona Lucreția

Ce faci cu scrisorile ei?

Genaro

Le am toate aici, în partea inimei. Noi oamenii de războiu suntem ades expuși loviturilor de sabie în piept. Scrisorile unei mame sânt o bună platoșă.

Dona Lucreția

Ce fire nobilă!

Genaro

Iată, voiți să-i vedeți scriitura? Iată una din scrisorile ei. (scoate din sân o hârtie pe care o sărută, și o dă doinei Lucreția). Citiți!

Dona Lucreția, citeste:

„..... Nu căuta să mă cunoști, Genaro, înainte de ziua când mă voiu „arătă. Sunt foarte de plâns. Sunt înconjurată de niște părinți fără milă „care te-ar omorâ, dupăcum au omorât și pe tatăl tău. Vreau să fiu singură „care știe taina nașterii tale, copilul meu. Dacă ai ști-o tu, e totodată așa „de tristă și de ilustră încât n'ai putea-o ține; tinerețea e increzătoare, tu „nu cunoști ca mine primejdiile care te înconjoară; cine știe? Poate că ai „vrea să le înfrunți cu vitejia ta de tânăr, ai vorbi sau ai lăsa să fi ghicit „și n'ai mai trăi nici două zile. O nu! Mulțumește-te să știi că ai o mamă „care te adoră și care veghează ziua și noaptea asupra ta. Genaro, fiul meu,

„tu ești tot ce iubesc pe pământ. Mi se topește inima când mă gândesc la „tine..... »

(se intrerupe ca să-si inghiță lacrimile).

Genaro

A, cu ce dragoste citiți! S'ar zice că nu citiți, ci că vorbiți.—Plângeți! O, sunteți bună, doamnă; vă iubesc văzându-vă plângând de cele ce scrie mama. (Reia scrisoarea, o sărută iarăși și o pune în sân).

— Da, vedeți, s'au săvârșit multe crime în jurul leagănului meu. Biata mamă! Nu-i așa că acum înțelegeți că nu mă prea opresc la drăguțe, cu vorbe dulci, pentru că n'am decât un singur gând: mama! Oh, să-mi scap mama! S'o slujesc, s'o răsbun, s'o mângâiu, ce fericire! După aceia n'aș gândi și la dragoste. Tot ce fac, fac să fiu demn de mama mea. Sunt mulți aventurieri, fără scrupule care s'ar bate pentru Satana, după ce s'au bătut pentru arhanghelul Michail; eu nu servesc decât cauzele drepte. Vreau să pot depune într'o zi la picioarele mamei mele o spadă curată și cinstită ca a unui împărat.—Ascultați, doamnă; mi s'a oferit să întru în serviciul acelei infame Lucreția Borgia. Am refuzat!

Dona Lucreția

Genaro. Genaro! Aibi milă de cei răi! Nu știi ce se petrece în inima lor

Genaro

Nu mi-e milă de cei fără de milă. Dar să iăsăm astăzi, doamnă; și acum fiindcă v'am spus cine sunt eu, faceți la fel: spuneți-mi cine sunteți?

Dona Lucreția

O femeie care te iubește, Genaro!

Genaro

Dar numele D-vs.?....

Dona Lucreția

Nu mă întrebă mai mult. (torțe. Intră cu sgomot Mafio și Jeppo. Dona Lucreția își pune repede masca).

Scena V-a

Aceiași, Mafio, Jeppo, Ascanio Petrucci, Oloferno Vitellozzo, Don Apostolo Gazella; seniori, dame, pagii, purtând faclă.

Mafio, cu o faclă în mână.

Genaro, vrei să știi cine e femeia căreia îi vorbești de dragoste?

Dona Lucreția, aparte, mascată.

Doamne!

Genaro

Toți îmi sunteți prieteni, dar vă jur pe Dumnezeu că acela care se va atinge de masca acestei femei, va fi un băiat prea îndrăgnet. Masca unei femei e sfântă ca și fața unui om.

Mafio

Trebue mai întâi ca femeia să fie femeie, Genaro. Noi nu voim s'o insultăm pe aceasta, ci numai să-i spunem numele noastre. (făcând un pas spre

dona Lucreția) — Doamnă, eu sunt Mafio Orsini, fratele ducelui de Gravino pe care sbirii D-vs. l'au gătit noaptea pe când dormia.

Jeppo

Doamnă, eu sunt Jeppo Liveretto, nepotul lui Liveretto Vitelli pe care ați pus să-l înjunghie în beciurile Vaticanului.

Ascanio

Doamnă, sunt Ascanio Petrucci, vărul lui Pandolfo Petrucci, senior de Siena, pe care l'ați asasinat pentru a-i fură mai ușor orașul.

Oloferno

Doamnă, mă numesc Oloferno Vitellezzo, nepotul lui Iago d'Apiani, pe care l'ați otrăvit la o serbare după ce i-ați luat mișelește bogata sa cetate seniorială, Piombino.

Don Apostolo

Doamnă, ați trimis la eșafod pe don Francisco Gazella, unchiu după mamă al lui Alfons de Aragon, al treilea soț al D-vs, pe care ați pus să-l omoare cu topoarele pe scările Sf. Petru. Sunt Alfonso Gazella, fiul unuia și nepotul celuilalt.

Dona Lucreția

O, Doamne!

Genaro

Cine e femeia asta?

Mafio

Și acumă când v'am spus numele noastre, doamnă, voiți să vi-l spunem și pe-al dumnevoastră?

Dona Lucreția

Nu, nu, fie-vă milă! Nu de față cu el!

Mafio, smulgându-i masca

Scoateți-vă masca, doamnă, să se vadă dacă mai puteți roși.

Don Apostolo

Genaro, femeia asta căreia tu îi vorbeai de dragoste e otrăvitoare și adulteră.

Jeppo

Incesta incestelor. Incestă cu cei doi frați ai săi, care s'au omorât pentru dragostea ei.

Dona Lucreția

Indurare!

Ascanio

Incestă cu tatăl ei, care e papă!

Dona Lucreția

Oh! Milă, milă!

Oloferno

Incestă cu copii ei, dacă ar fi avut; dar cerul nu dă monștrilor.

Dona Lucreția

Destul, destul!

Mafio

Vrei să-i ști-i numele, Genaro ?

Dona Lucreția

Indurare ! milă, domnilor !

Mafio

Genaro, vrei să-i ști numele ?

Dona Lucreția [se târăște la picioarele lui Genaro]

Nu, Genaro, n'ascultă, nu !

Mafio (intinzând brațul)

Lucreția Borgia !

Genaro, respingând-o

Oo !.

Ea cade leșinată la picioarele lui.

(Cortina)

(Va urma)

Impăcarea româno-maghiară

De o lună cestiunea la ordinea zilei este așa zisa «împacare româno-maghiară». La dreptul vorbind cuvântul «împăcare» este rău întrebuițat, căci iluzia unei înfrățiri sincere a Românilor cu Ungurii este exclusă pentru totdeauna. În realitate nu va fi decât o înțelegere sau mai bine zis un *pact*.

Spuneam în numărul trecut că părerea generală era că tratativele vor esua și data aceasta. Până acum nimic nu e sigur, dar ultimele cuvinte a contelui Titza rostite în parlamentul unguresc, că : „legea naționalităților este inaplicabilă și că va trebui să fie modificată“ par o indicație în această privință, întrucât în respectarea acestei legi se rezumă toate cererile Românilor. Pe această temă s'a format două curente la frații noștri, curente manifestate și în întrunirea comitetului partidului național. Primul, al *intransigenților* cari cer realizarea tuturor punctelor din programul național, pentru care ei renunță la autonomia Transilvaniei și al doilea al *moderaților* care se mulțumesc mai cu puțin în speranță că cererile lor vor fi realizate treptat în viitor.

Intransigenții cei mai numeroși și mai juști își motivează atitudinea lor, din teama ce-o au că angajamentele contelui Titza nu vor fi respectate de urmașii săi, după cum n'a fost respectată nici «*legea naționalităților dela 1868*» care deși fundamentală și înscrisă în constituție a fost eludată și trunchiată în toate împrejurările și deci cu atât mai mult vor fi încălcate aceste promisiuni cu cât sânt garantate prin nimic.

Statul vecin să găsește în pragul unor mari evenimente, dela rezolvirea cărora în *bine* sau *rău*, depinde existența Ungariei.

Titza cu toate defectele sale are meritul de a fi înțeles rostul vremii și de a fi vrut s'o îndrepte pe calea cea bună cu o oră mai înainte.

Problema românească din Ungaria este însă una din cele mai grele cestiuni ; este un întreg proces politico-social dintre două popoare de : *asupriți*

și *asupritori* și care proces Titza n'are nici competența nici forța de a-l rezolvi: dovada, este înverșunata împotrivire ce are în conducătorii Ungariei. Aceștia adapați la ideile «*Cassinei naționale*» din Pesta nu înțeleg că ideia „*statului unitar maghiar*” într'o țară polyglotă este o imposibilitate materială și că numai *statul federal ungar* în care toți să se bucure de aceleași drepturi, va putea dăinui. Inșă, ei nu-și dau seama sau nu vor să și o dea de prăpastia ce se află între *starea de fapt* și *utopiile* lor.

Pe de altă parte oligarchia maghiară este lipsită cu totul de orice simț politic și persficacitate în viitor. Inconjurați de toate părțile de popoare cu care n'au nici-o afinitate etnică, ei nu pricep că numai poporul român ar fi aliatul natural al lor, pentru a forma o stavilă contra *slavizmului* de care sântem încătușați ca și o insulă de apele oceanului și care slavizm devine pe zi ce trece mai cotropitor. Dar poate ni se va obiecta că Ungurii vor inclina către Austriaci, ce sânt amenințați de același pericol. De fapt, nu este tocmai astfel: pe lângă ura seculară a maghiarilor contra lor, ținând seamă de o lege naturală că corpurile mici sânt atrase de cele mai mari, s'ar putea întâmpla acelaș lucru cu Germanii din Austria de către cei din Germania și atunci, pas de mai luptă tu popor Unguresc singur contra tuturora.

Ei! dar aceste sânt lucruri vulgare cu cari, magnații maghiari nu se înjosec să se ocupe.

Dar trebuie să se mai știe că *anachronismul* din regatul vecin a produs o tensiune a spiritelor, că o izbucnire nu mai poate fi întârziată și din această ciocnire noi Românii vom avea de pierdut.

Demostene Rădulescu
Cl. VII Lic. Unirea

Focșani 11|||914.

Teatrul la Focșani

Impresii și Părerii

„Vânturătorii Mărilor“ (Pirații)

Dramă în 3 acte și versuri de D. J. Richepin

cu D-l Vasile Leonescu
societar al Teatrului Național
București

De la început țin să spun, că lume n'a fost. Toți credeau că e vorba de Al. B. Leonescu, care astă toamnă și-a luat hotărârea să se dea drept artist al Teatrului Național din București. Socotesc în drept a se cere socoteală acelor cari au încercat să înjosiască o instituție de primul rând.

Această piesă datorită marelui Richepin, tradusă într'o formă admira-

bilă, versuri foarte exacte, nu cunosc numele traducătorului pe care'l ține ascuns, a fost jucată bine

Intriga: Un bătrân marinier (D-l V. Leonescu) împreună cu o noră a sa (D-na Bolintineanu) și o nepoată (D-na Irina Leonescu) așteaptă pe fiul său Petre, care e plecat de 15 ani și de 8 ani nu mai știu nimic despre dânsul. Vine Jaquemin (D-l Neagu) care spune noiei, că Petre trebuie să fi pierit în valuri, dacă n'a sosit încă până acum. Dânsa îl roagă să zică el că e Petre. *Jeanique* (D-na Irina Leonescu) logodită de mică cu Petre, începe să-l iubiască. Însă Jaquemin îi spune adevărul. Ingrozită îl roagă să continue a fi Petre, căci bătrânul ar muri. În timpul asta se întoarce adevăratul *Petre*, miner (D-l Nitzescu). Aici e ceartă între cei doi prieteni. În urmă însă Petre află cum stă chestia, îl iartă și roagă pe tatăl său să-l ierte. Apoi aflând că *Janique* iubește pe Jaquemin, îi lasă să se căsătorească. Și atunci bătrânul exclamă cu bucurie, că nu trebuie să urască marea, căci i-au cerut un fiu și ea le-a dat doi.

Jocul D-nei Irina Leonescu a fost cât se poate de just și și-a atras atenția puținului public azistent. D-l Leonescu a știut să ne facă să apreciem una din creațiile lui și a mai vorbi e de prisos... D-na Bolintineanu îmi pare că n'a fost în rolul ei. Vorbă iute și lăsa multe efecte afară. Ceilalți au întrunit toate calitățile unui bun asamblu. Piesa s'a jucat bine, în adevăratul sens al cuvântului.

Dacă lumea Focșăneană n'a voit să-i dea concursul e, că se anunțase «O căsnicie» cu D-na M. Ciucurescu și Ar. Demetriade, și acum venia D-nul Leonescu. Nu voia să întrebe care Leonescu.

Regret din suflet că se găsesc și oameni care să întunice prin numele lor, meritele altora cu acelaș nume.

Spre știință spun: Cel de astă toamnă care a jucat la „Terasa Napoleon“ „Haine Vechi“ și „Coana Manda în Cadrilater“ era *Al. B. Leonescu*, zis „Vampiru“ și acesta de acum e D-l *Vasile Leonescu*, artist societar cl. I la Teatrul Național din București și membru în comitetul de lectură al teatrului.

Focșani

Const. I. Filipescu
Student

Dela Redacție

Urmarea la articolul D-lui C. sosindu-ne prea târziu, o v'om publica în No. viitor.

În No. viitor vom publica și un interesant articol datorat D-lui *Gh. St. Graur* din clasa VII M., precum și urmarea la „Povestea lui Băngău“ de *Radu Măgura*.

fugea cu dânsa și întâlnirea lor în dreptul carelor stricate și salvarea D-rei ne dă o impresie de falșitate.

Noi am găcit mai dinainte că D-ra Panaiotidi o să se căsătorească cu Gându, și atunci când am văzut că o răpește Voitzu, rămănem reci fiindcă știm că trebuie să scape ca să se mărite cu Gându. Admir la D-nul Rădulescu dragostea mare pentru țaran și pentru neamul Românesc, și-am putea avea în D-lui un scriitor de fruntă dacă ar evita aceste mici defecte.

Poporul. S. Mehedinți. — Cu d-l Mehedinți ca scriitor am făcut cunoștință dela primul D-sale volum „Către noua generație”. Azi căzându-mi în mână un alt volum a D-șale, de curând apărut, *Poporul*, îmi propun să-l cercetez și să împărtășesc și prietenilor mei părerile și ideile mai principale cuprinse în-trânsul.

Volumu acesta D-l Mehedinți îl închină: «celor mai aleși ai generației de azi și'n deosebi educatorilor poporului cari au zilnic cele mai grele răspunderi față de pregătirea națiunii. Cartea e împărțită în mai multe capitole. În primul vorbește despre popor. Analizează pe scurt ce era poporul în alți timpi și la alte popoare și spune că azi prin popor nu mai înțelegem o entitate ca în „Contractul Social”, ci o formulă biogeografică: totalitatea indivizilor legați prin caractere de rasă, prin limbă, tradiții și o sumă de însușiri sufletești, care deosebesc acea masă omenească de altele dimprejur.

Din categorie politică, poporul a devenit prin urmare categoric etnografică”.

De unde mai înainte statul nu însemna nimic, de unde mai înainte Suveranul eră totul, e destul de cunoscută formula «l'état c'est moi», azi poporul a căpătat unitatea de conștiință *organică-națională*, azi statul nu mai este suveranul ci «Suveranul este al statului, iar statul e națiunea».

Statul are datoria să apere pe supușii săi și să-i ferească de orice rele cari i-ar putea slăbi, mai are datoria să înlesnească măriștarea energiilor celor mai alese din toată masa poporului.

Poporul e deci pătura generatoare a întregii națiunii, e însăși națiunea, fiindcă el naște toate valorile.

Statul modern de azi, în deosebi de statul vechiului regim se compune: La o extre-

mitate «poporul de jos» care muncește, iar la «alta poporul de sus» care gândește. Câte odată se mai adaugă ceva, o pătură eterogenă.

Un alt capitol foarte interesant „Conducătorii poporului”. Ideile exprimate aici sunt niște sfaturi date studenților în universitate, cu ocazia unei solemnități universitare.

D-l Mehedinți constată că tinerețea noastră universitară s'a schimbat mult de cea de acum 20 de ani și se găsește foarte fericit văzând-o îndreptată pe calea cea bună.

Voi, tineri studenți fiți serioși, spune d-l Mehedinți căci voi veți fi aristocrația intelectuală a întregii generații. Aici (adică în universitate) și acum e momentul să ne arătați ce veți fi mai târziu. Cât suntem aici opinia lumii neuniversitare e pentru noi opinia *Nimănui*. Voi tineri... cari intrați în universitate, gândiți-vă că intrând aici formați legiuina de onoare care trebuie să găsească metodele pentru a verifica toate părerile și să înlăture toate erorile. Mare cinste și mare răspundere, atât față de prezent cât și față de viitor».

Tânăr, nepăsător de darurile vieții tale! Trandafirul pe care-l ai acum în mână, nu-l arunca în noroi. Se va vesteji desigur, cum se vestejesc toți trandafirii, dar tu păstrează-l cu evlavie, pentru ca mireasma lui să te însoțească și'n când nu::ai înfloreșc trandafirii”.

În alt capitol studiază poporul de sus în 1913 și spune că nu cunostea de loc pe cel de jos.

Găsește că poporul de sus era slab și nepregătit și că „glasul țării nu se aude, până nu răsună glasul țărănimii”. Conducătorii își pierduseră cumpătul în fața împrejurărilor, și «slavă ție, spune mai departe, popor român bun și gata totdeauna spre jertfe. Ce repede ai adus tu serjinul pe cerul întunecat al României! Ca tunetul care începe domol din zare, apoi răzbubeie tot mai aproape și mai puternic, până umple tot văzduhul, așa a răsunit glasul tău de la Carpați până la Balcani”.

D-l Mehedinți, precum însuși spune, a căutat să ne înfățișeze în cartea aceasta poporul, pe cât s'a putut din punct de vedere științific A văzut că e un mare organism al națiunii, o ființă *necesară și involuntară*.

G. A.
CI. VII.

O SERBARE MAREAȚA

O zi întreagă Focșaniul a serbat inaugurarea societății doamnelor române, secția Focșani la care a luat parte și P. S. S. Teodosie episcopul Romanului. Dimineața a avut loc un serviciu divin la Catedrala din localitate, asistat de o mulțime numeroasă. P. S. S. a ținut o predică „Despre milostenie“ s'a oficiat un parastas pentru ostașii morți în campanie, după care D-na Cantacuzino a dat 300 lei la două văduve din partea societății ortodoxe și 50 lei la fiecare din partea D-lui General Costescu. Asemenea S. Sa a ținut o înflăcărată cuvântare oștenilor arătând importanța campaniei 913 laudând avântul țărâniei.

După amiază la ora 3 mare serbare la teatru. Nu puteam intra nimeni decât cu bilete de invitație personale. Ce să facem noi, elevii de liceu, cari am fi vrut să auzim și noi ce se discută relativ la prosperarea și salvarea neamului nostru. Ce să facem?. Invitații n'aveam de nici un fel, nu numai personale. Era aproape să renunțăm de a mai intra dacă figurile străine venite din alte orașe pentru ca să vorbească aici, D-l Simion Mehedinți, Păr. Iuliu Scriban, D-l D-r Botescu etc. nu ne-ar fi dat curaj să nu descurajăm. Și mulțumită unui Domn politician cu destulă vază, care ține mult la noi, am putut abia vre'o câțiva să pătrundem. Vă spun sincer că nu regret că am stat vre'o jumătate de ceas împrejurul teatrului bătând zăpada până să dea D-zeu să putem intra și noi, căci cele auzite înăuntru răsplătesc cu mult așteptarea noastră. Frumoasa sală a Teatrului nostru era arhiplină de tot ce Focșaniul are mai de seamă. La ora 3 și ceva cortina teatrului se ridică și corul societății filarmo-nice „Doina Vrancei“ intonă „imnul regal“. Sunt foarte fericit că am văzut în rândurile acestui cor și D-re din elită care au îmbrăcat cu plăcere portul național. Nu putem de cât să aducem cele mai sincere felicitări d-lui Salomia, de modul cum s'a prezentat corul.

Cel dintâi ia cuvântul Inalt Prea Sfinția Sa care spune că de mult se simțea nevoia unei astfel de societăți. Popoarele de pre-

tutindeni dau o mare importanță educației copiilor. Educația tinerețului trebuie să aibă o bază solidă, națională și religioasă ortodoxă. În acest scop s'a înființat societatea Doamnelor române.

Feriți-vă de a vă da copii prin școli străine, căci copilul, mai ales când e încă în vârstă fragedă e foarte maleabil și se poate influența foarte mult asupra lui. Sus să aveți inimile. Dușmanii noștri nu-s numai acei ce vin cu fer și foc în contra noastră, dar și acei ce vin să ne desnaționalizeze.

D-l Simion Mehedinți, profesor universitar, spune că trăim în vremuri când neamul nostru nu mai are o clipă de pierdut. Se observă pretutindeni o renaștere a neamului nostru. Am mai spus la Iași, zicea d-l Mehedinți: iată limba și literatura românească biruitoare în Academie, iată arhitectura românească biruitoare, vezi acum clădiri mândre ridicându-se cu zidurile albe și frumoase, toate în stilul românesc, iată deci renaștere. În pictură renaștere prin Grigorescu care ne-a înfățișat pe pânză duioșia carelor cu boi și a țărancilor cu cămășile pline de fluturi și flori, iată renaștere și'n campania din 1913, iată renaștere și'n societatea ortodoxă a femeilor române. Renaștere peste tot. La Iași, spune d-l Mehedinți, am discutat mai mult partea luminoasă a lucrurilor. Aici fiindcă ne aflăm la noi acasă trebuie să spunem totul. Ce căutați aici? De ce ați venit? Ați venit fiindcă voiți să dați spor sufletească poporului nostru. Atât prețuește un om cât suflet are în el și tot atât prețuește un popor. Noi cei cari suntem născuți la țară, noi cei care cunoaștem colibeale întunecoase ale țărănilor, noi cei care venim de lângă țărână, cunoaștem și simțim aceste lucruri. Noi suntem urmașii autentici ai poporului. D-v reprezentați veacului de azi, noi reprezentăm toate veacurile. E grabnic a da noi puteri sufletești poporului nostru. Neamul nostru a progresat mult, a progresat simțitor: câtă deosebire de când a venit Dragoș Vodă să vâneze cerbi și ciute și până azi?! S'au prefăcut multe în viața poporului nostru, e drept, dar nu toate în bine. Sunt câțiva ani numai de când am văzut în Vrancea oameni exact ca Daniel Sihuștriu. Se împrumutau pe ascuns pentru biserică și aceasta bineînțeles pe cuvânt și fără dobândă. E lumină, multă lumină, dar sunt și scăderi, foarte multe scăderi.

(Va urma)

DELA MUNCEL
CI. VII M.

PROBLEME REZOLVATE

PROBLEMA 2. Să se arate că expresia:
 $64^n - 16^n - 4^n + 1$
 este divizibilă cu 3825 dacă n este par.

Alexandru Iliescu

Soluție dată de D-rii: **Al. M. Pantazi** (VII R. P.-Neamț), **Florin C. Vasilescu** și **Const. N. Rotaru** (VII R. Ploești), **N. Gr. Dragomir** și **Tătăranu Ar. Gh.** (V R. Focșani).

Expresia dată se poate încă scrie:
 $16^n (4^n - 1) - (4^n - 1) = (4^n - 1) (16^n - 1)$ sau punând $n = 2m$
 $(16^m - 1) (256^m - 1)$, dar
 $16^m - 1 = \text{mult } 15$ și $256^m - 1 = \text{mult } 255$,
 expresia dată se divide deci cu $15 \times 255 = 3825$.

Notă. S'a mai primit la redacție o soluție eronată.

PROBLEMA 3. A fiind un număr format din $m + 1$ cifre egale cu 3 și B fiind un număr format din m cifre egale cu 6 să se arate că:

$$10^{2m} + A + B + 5$$

este un pătrat perfect.

Gr. C. Zamfirescu

Soluție dată de D-rii **Florin C. Vasilescu** și **Const. N. Rotaru** (VII R. Ploești).

Avem: $10^{2m} + A + B + 5 = 100 \dots 0 + 33 \dots 3 + 66 \dots 6 + 5$

$$\begin{array}{r} \underbrace{\hspace{2cm}}_{2m} \quad \underbrace{\hspace{2cm}}_{m+1} \quad \underbrace{\hspace{1cm}}_m \\ = 100 \dots 0400 \dots 0\frac{1}{2} \\ \underbrace{\hspace{1.5cm}}_{m+1} \quad \underbrace{\hspace{1.5cm}}_{m+1} \\ 10^{2m} + 4 \cdot 10^m + 4 = (10^m + 2)^2 \end{array}$$

Q. E. D.

Soluție dată de D-rii: **Al. M. Pantazi** (VII R. P.-Neamț) și **Sebastian Kaufman** (V R. Focșani).

Avem: $A = 3 (10^m + 10^{m-1} + \dots + 10 + 1) = 3 \frac{10^{m+1} - 1}{10 - 1}$ iar,

$$\begin{aligned}
 B &= 6(10^{m-1} + 10^{m-2} + \dots + 10 + 1) = 6 \frac{10^m - 1}{10 - 1} \text{ deci} \\
 10^{2m} + A + B + 5 &= 10^{2m} + 3 \frac{10^{m+1} - 1}{10 - 1} + 6 \frac{10^m - 1}{10 - 1} + 5 \\
 &= \frac{9 \cdot 10^{2m} + 3 \cdot 10^{m+1} + 6 \cdot 10^m + 36}{10 - 1} = \frac{9 \cdot 10^{2m} + 36 \cdot 10^m + 36}{9} \\
 &= \left[\frac{3 \cdot 10^m + 6}{3} \right]^2 = (10^m + 2)^2
 \end{aligned}$$

Q. E. D.

PROBLEMA 4. Să se demonstreze că numerele din șirurile :

25,1225, 112225, 11122225, ,
 64,4624, 446224, 44462224, ,

sunt pătrate perfecte.

Grig. C. Zamfirescu

Soluție dată de D-l **Florin C. Vasilescu** (VII R. Ploești).

Numerele din primul șir sunt date de formula :

$$(n+1)(9n+1) + 2n + 3 = 9n^2 + 10n + 4 = (3n+2)^2$$

în care facem succesiv $n=1, 11, 111, \dots$; deci numerele din primul șir sunt pătratele numerilor : 5, 35, 335, 3335,

Numerele din al doilea șir, sunt date de formula :

$$(4n+2)(9n+1) + 2n + 2 = 36n^2 + 24n + 4 = (6n+2)^2,$$

deci numerele din al doilea șir sunt pătratele numerilor :

8, 68, 668, 6668,

Soluție dată de D-nii **Al. M. Pantazi** (VII R. P.-Neamț), **Tătăranu Ar. Gh.** și **Sebastian Kaufman** (V.R. Focșani).

Numărul general din primul șir este

$$\begin{aligned}
 \underbrace{11 \dots 1}_{m} \dots \underbrace{122 \dots 2}_{m+1} \dots 25 &= 10^{m+2} \times \frac{10^m - 1}{10 - 1} + 10 \times 2 \frac{10^{m+1} - 1}{10 - 1} + 5 \\
 &= \frac{4 \cdot 10^{2(m+1)} + 10 \cdot 10^{m+1} + 5}{9} = \left[\frac{10^{m+1} + 5}{3} \right]^2 = \underbrace{33 \dots 35^2}_m
 \end{aligned}$$

Numărul general din al doilea șir este :

$$\begin{aligned}
 \underbrace{44 \dots 4}_{m} \dots \underbrace{4622 \dots 24}_{m} &= 10^{m+2} + 4 \frac{10^m - 1}{10 - 1} + 6 \cdot 10^{m+1} + 10 \times 2 \frac{10^m - 1}{10 - 1} + 4 \\
 &= \frac{10^{2(m+1)} + 16 \cdot 10^{m+1} + 16}{9} = \left[\frac{2 \cdot 10^{m+1} + 4}{3} \right]^2 = \underbrace{66 \dots 68^2}_m
 \end{aligned}$$

Notă. D-l **C. N. Rotaru** (Ploești) găsește că numerele din primul șir sunt de forma $n(9n+4) + 4(2n+1) = (3n+2)^2$, iar numerele din al doilea șir de forma $4n(9n+4) + 4(2n+1) = (6n+2)^2$ unde $n=1, 11, 111, \dots$

PROBLEME PROPUSE

18.*) Care este triunghiul în care :

$$\frac{\sin^2 B}{\sin^2 C} = \frac{\cos 2B}{\cos 2C}$$

Gr. C. Zamfirescu

35. Să se afle pătratele perfecte de trei cifre astfel ca cifrele lor, să poată forma coeficienții pătratului unui binom.

Sebastian Kaufmann

36. O persoană distribuie 218832 bile în 3 cutii; după aceasta el ia din prima cutie și pune într'a doua un număr de bile de două ori mai mare de cât e în ea și în a treia un număr de bile de 3 ori mai mare decât e în aceasta. Ia apoi din a doua și pune în prima atâtea bile câte sunt în ea și în a treia cutie de 3 ori mai multe bile decât sunt în aceasta; repetă aceste 2 operații încă odată. Apoi ia din a treia cutie și pune în prima atâtea bile câte sunt în aceasta, și în a doua pune de două ori mai multe decât sunt în ea; repetă în urmă aceste 2 operații încă de 2 ori și constată că are un număr egal de bile în fiecare cutie.

Să se găsească cât avea la început în fiecare cutie.

Gr. Zamfirescu

37. Să se demonstreze că:

$$\sum_{n=1}^{n=2k} 10^n = \text{Mult.} 11.$$

Gr. Zapan

38. Dacă a este un număr nedivizibil cu un număr prin p , să se demonstreze că:

$$a \times 2a \times 3a \times 4a \times \dots \times (p-1)a + 1 = \text{Mult } p.$$

Gr. Zapan

39. Într'un triunghi isoscel fiecare din unghiurile dela baza BC este dublul celui din vârf. Să se probeze relația:

$$\overline{AB}^2 = \overline{BC}^2 + \overline{AB} \times \overline{BC}.$$

Gr. C. Zamfirescu

40. Să se construiască un triunghi, cunoscând baza, înclinația ei pe o dreaptă dată și suma celorlalte două laturi știind că bisectrița unghiului opus bazei este perpendiculară pe dreapta dată.

Const. N. Rotaru

*) Problema 18 din No. 1-2 fiind și în „Calegere de Probleme” Trig. cap. XVI. 11 se înlocuește prin prezenta.

41. Într'un triunghi ABC, se duce bisectrița BD ; se duc cercurile circumscrise triunghiurilor ABD, BDC care întâlnesc respectiv pe BC în P, și pe AB în Q. Să se demonstreze că:

$$AQ=PC.$$

Gr. C. Zamfirescu

42. Se proiectează două puncte fixe A și B în A' și B' pe o dreaptă variabilă ce trece printr'un punct fix O. Să se găsească locul mijlocului segmentului A'B'.

N. Kaufmann

43. Să se rezolve ecuația :

$$(2x-3)^4 + (3x-4)^4 = (5x^2-12+7)^2$$

Seb Kaufmann

44. Să se rezolve sistemul :

$$xy+az=yz+ax=zx+ay=k^2$$

Const. Mironescu

45. Să se elimineze x , y și z dintre ecuațiile :

$$\begin{cases} x+y+z=0 & (1) \\ x^2+yz=a^2 & (2) \\ y^2+zx=b^2 & (3) \\ z^2+xy=c^2 & (4) \end{cases}$$

Gr. C. Zamfirescu

46. Să se demonstreze identitatea :

$$\frac{(a+x)^2(a-x)}{(b-x)(c-x)} + \frac{(b+x)^2(b-x)}{(c-b)(a-b)} + \frac{(c+x)^2(c-x)}{(a-c)(b-c)} - x \equiv a+b+c.$$

N. Kaufmann

47. Să se rezolve și să se discute sistemul :

$$\begin{cases} \operatorname{tg}x=a \operatorname{tg}2y & (1) \\ \operatorname{tgy}=a \operatorname{tg}2x & (2) \end{cases}$$

Gr. C. Zamfirescu

48. Dacă α , β , γ , sunt unghiurile unui triunghi, să se demonstreze că avem în totdeauna :

$$\sin \frac{\alpha}{2} \sin \frac{\alpha-\beta}{2} + \sin \frac{\beta}{2} \sin \frac{\beta-\gamma}{2} + \sin \frac{\gamma}{2} \sin \frac{\gamma-\alpha}{2} \geq 0$$

N. Kaufmann

49. Într'un triunghi înălțimea corespunzătoare laturei a este egală cu suma celorlalte două înălțimi. Să se probeze relația :

$$\frac{1}{\sin A} = \frac{1}{\sin B} + \frac{1}{\sin C}$$

Gr. C. Zamfirescu